

Arrest

nr. 206 211 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 5 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 12 juli 2016 en 4 september 2017.

1.2. Op 30 januari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 2006 in de wijk Al-Ghazaliya verbleef. Omwille van sektarische incidenten en bedreigingen pendelde u in de periode 2006-2007 tussen verschillende adressen en verbleef u bij verschillende verwanten. In 2007 vestigde u zich vervolgens in Abu Ghraib, waar u tot eind 2008 verbleef. Eind 2008 verliet u Irak en reisde u naar Syrië, waar u tot 7 juli 2015 in de wijk Qodsia van Damascus verbleef. In 2006 bent u gehuwd met [R.N.A.A.] en samen hebben jullie twee kinderen. Zowel uw vrouw als uw kinderen verblijven momenteel in Samarra, provincie Salah ad-Din, Irak.

Uw vader was vroeger als soldaat actief in het leger van Saddam Hoessein en in 1981 werd hij tijdens de Irak-Iranoorlog gevangengenomen door Iran. Gedurende een lange periode werd hij door Iran vastgehouden en pas in 1992 of 1993 werd hij vrijgelaten, waarna hij bij zijn terugkeer naar Irak een speciale behandeling van de Iraakse overheid kreeg. Hiernaast was uw vader ook actief binnen de Baath-partij en was hij doorheen de jaren kunnen opklimmen tot de rang Udw Shu'bah (lid van een afdeling). Zelf was u vanaf de jaren '90 ook lid van de Baathpartij, waarbij u begonnen was als kandidaat-lid en opgroeide tot de rang 'udw amil' (actief lid).

U heeft filosofie gestudeerd aan de Universiteit van Bagdad en studeerde in 2000 af, tijdens uw studies werkte u ook als kapper. Na uw afstuderen heeft u uw legerdienst gedaan bij de Republikeinse Garde, waarbij u als soldaat gestationeerd was op de luchtmachtbasis in Bagdad, in het Al-Rashid kamp, en bewakingstaken moest uitvoeren. Na uw dienstplicht bent u terug gaan werken als kapper. Ook na de val van het regime van Saddam Hoessein bleef u als kapper werken. In 2006 begon u als lijfwacht te werken voor Harith Al-Obaidi, een soennitisch parlementslid. U deed dit werk gedurende acht maanden en in 2008 stopte u hiermee uit schrik voor milities en bedreigingen.

In de periode 2005-2006 was er veel sektarisch geweld in Irak en was de Badr-militie een offensief begonnen om oude Baath-leden te liquideren. Uw familie was bekend in Al-Ghazaliya en jullie voelden overal dreigementen. In 2005 werden uw oom en vier neven vermoord door milities. U kreeg te horen dat de milities u en uw vader zochten en jullie adres zochten, waardoor u niet meer thuis kon blijven slapen. Eind 2006-begin 2007 werd uw huis in Al-Ghazaliya ook binnengevallen door personen in militair uniform, waarbij er naar u en uw vader gevraagd werd. In 2007 was u verhuisd naar Abu Ghraib. In deze periode was Al-Qaeda ofwel de Islamitische Staat in Irak ook heel actief en blijkbaar waren zij erachter gekomen dat u voor Harith Al-Obaidi gewerkt had. Medio 2007 werd u bij u thuis door hen ontvoerd en meegenomen naar een huis in Al-Smeilat. Gedurende uw vasthouding werd u door hen gefolterd en ondervraagd over uw werk met Harith Al-Obaidi. Ze hadden echter niets tegen u en na twee weken werd u vrijgelaten, nadat uw vrouw 5.000 dollar losgeld betaald had. In de periode na uw ontvoering was het leger onder invloed van de milities en werden veel lijfwachten van soennitische politici gearresteerd. Eind 2008 viel het leger, de Nationale Garde, bij u thuis binnen op een moment dat u bij een vriend verbleef. Hierop besloten u en uw vrouw Irak te verlaten en naar Syrië te vertrekken.

U was Syrië binnen gereisd met een S-paspoort dat na uw aankomst ongeldig werd. In 2009 kon u via connecties een nieuw Iraaks paspoort, inclusief stempels van vertrek en binnenkomst in Syrië, bekomen. In 2011 had u reeds het plan om naar België te komen en via een smokkelaar had u geprobeerd om via Turkije, Tajikistan en Kirgizië naar België te reizen. In Kirgizië werd u echter betrapt door de politie en diende u terug te keren naar Syrië. Op 17 augustus 2011 kwam u terug aan in Syrië. In Syrië werkte u eveneens als kapper en blijkbaar werd één van uw klanten, een Irakees, door de Syrische overheid in de gaten gehouden omdat een neef van hem ervan verdacht werden banden te hebben met Al-Qaeda. Hoewel u niets te maken had met deze persoon, werd u omwille van deze klant in maart 2015 door de Syrische overheid gearresteerd. Gedurende de eerste drie dagen van uw vasthouding werd u ondervraagd en (licht) gefolterd door veiligheidsofficieren, hierna werd u gewoon vastgehouden in de gevangenis van Al-Jawila. Na vier maanden detentie werd u uiteindelijk vrijgelaten omdat ze niets meer tegen u hadden. Na uw vrijlating werd u echter gedwongen het land te verlaten. U bent er echter van overtuigd dat u momenteel nog altijd vervolgd zal worden in Irak en via uw schoonbroer kwam u ook te weten dat uw naam op een lijst van gezochte personen staat. Omdat u nog steeds gezocht werd in Irak, probeerde u om uitgezet te worden naar Libanon of Turkije, maar diende u toch terug te keren naar uw land van herkomst, zijnde Irak. Op 7 juli 2015 verliet u Syrië en reisde u met het vliegtuig naar Bagdad, Irak. U bleef slechts twee uur op de luchthaven van Bagdad en reisde vervolgens met het vliegtuig verder naar Istanbul, Turkije, waar u op 7 juli 2015 aankwam.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: paspoort, identiteitskaart, werkbadge, nationaliteitsbewijs, huwelijksakte, vluchtelingencertificaat UNHCR, diploma, aanwervingsbrief 'Danish Refugee Council' (DRC), badge DRC, kopie van overlijdensaktes neven en het UNHCR vluchtelingencertificaat van uw vrouw.

B. Motivering

Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u op 28 mei 2013 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49, §1, 6° in samenlezing met artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 28 mei 2013 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u in 2006 werd ontvoerd door IS omwille van uw werk als lijfwacht bij de overheid, u hen beloofd had te stoppen met dat werk en u hier ook effectief mee gestopt was (zie Vragenlijst CGVS, dd. 28 januari 2016, vraag 3.5). Tijdens uw interviews op het CGVS beweert u echter aan dat deze ontvoering midden 2007 was (CGVS II, p. 25) en u op het moment van uw ontvoering reeds gestopt was met uw werk als lijfwacht (CGVS I, dd. 12 juli 2016, p. 10-11, en CGVS II, dd. 4 september 2017, p. 18 en 26). Het is hoogst bevreemdend dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS beweerde aan IS beloofd te hebben te stoppen met uw werk als lijfwacht, terwijl u op het CGVS net aangaf reeds gestopt te zijn met dat werk en ze u afgemaakt zouden hebben indien dat niet het geval was geweest (CGVS II, p. 26).

Daarenboven is het opmerkelijk dat u tijdens uw interviews op het CGVS beweerde dat uw huis eind 2008 binnengevallen werd door het leger, onder leiding van milities en partijen, terwijl u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS hier met geen woord over repte. Nochtans vormt deze gebeurtenis een cruciaal element binnen uw asielrelaas, het was immers net deze gebeurtenis die ertoe geleid had dat u besloot Irak te verlaten. Dat u n t deze gebeurtenis onvermeld laat bij de DVZ is wel heel frappant (CGVS I, p. 12-13, en CGVS II, p. 27-28). In dit verband dient er bovendien nog gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

In tweede instantie legt u ook doorheen uw interviews op het CGVS incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u immers tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de milities u en uw vader zochten, zij jullie huis in Al-Ghazaliya vaak kwamen belagen en doorzoeken en u hierna in Abu Ghraib ging wonen (CGVS I, p. 10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS beweerde u echter dat uw huis in Al-Ghazaliya slechts  enmaal binnengevallen werd, eind 2006   begin 2007, en dat de volgende inval pas na uw vertrek naar Syrië was (CGVS II, p. 25). Er kan echter verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot uw asielmotieven, dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast beweert u dat zowel u als uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein lid waren van de Baath-partij en uw vader zelfs een hoge graad had, nl. 'ad  shu'bah'. Omwille van zijn lidmaatschap en zijn graad zou uw vader vanaf de periode 2005-2007 gevisieerd en bedreigd worden door zowel milities als de overheid. Omdat u zelf ook een lid was van de Baath-partij en u de zoon bent van een heel actieve 'Baathist' werd u zelf ook gevisieerd, hetgeen voor u  en van de redenen voor uw vertrek uit Irak was, zo stelt u althans (CGVS I, p. 5 en 10, en CGVS II, p. 21). Vermits uw vader vreesde gearresteerd of vermoord te worden, vluchtte hij in 2006-2007 uit Al-Ghazaliya, Bagdad, en verhuisde hij naar zijn broers in Taji (CGVS I, p. 18, en CGVS II, p. 22). Het is echter hoogst bevreemdend dat uw vader besloot naar zijn broers in Taji te vluchten. Hoewel u beweert dat Taji "een verre provincie in het platteland" is (CGVS II, p. 22), dient hierbij opgemerkt te worden dat Taji zich slechts op 30 km van de wijk Al-Ghazaliya in Bagdad situeert, de wijk waar uw ouderlijk huis gelegen is en waarvan uw vader weggevlucht zou zijn. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk dat uw vader naar Taji zou vluchten als hij effectief problemen had met de Iraakse overheid en milities. Taji valt immers evenzeer onder de controle van de Iraakse regering en ook in Taji waren, en zijn er nog steeds, milities actief (zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier). Dat uw vader, die nota bene een hogere graad als u had binnen de Baath-partij en die de reden zou zijn waarom ook u gevisieerd wordt omwille van uw Baath-verleden, naar Taji vluchtte en het niet noodzakelijk achtte om te vluchten uit Irak relateert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat uw vader daarenboven af en toe naar uw moeder in uw ouderlijk huis in Al-Ghazaliya, Bagdad, terugkeert lijkt bovenstaande conclusie enkel te bevestigen (CGVS I, p. 6).

Voorts liet u doorheen uw interviews niet na te benadrukken dat u Irak verlaten had omdat u gevisieerd werd door de regering, uw naam aan de checkpoints staat en u momenteel nog altijd gezocht zou worden door de Iraakse autoriteiten (CGVS I, p. 11, 13, 19, 21, en CGVS II, p. 21 en 25-29). Desalniettemin zou u Irak hebben kunnen verlaten in het bezit van/gebruikmakend van uw eigen Iraaks paspoort, op legale wijze en zonder problemen via de grensovergang van Al-Tanaf (CGVS I, p. 21, en CGVS II, p. 7). Dat u als zgn. ex-Baathist legaal, met uw eigen paspoort en zonder problemen de grens tussen Irak en Syrië kon oversteken ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering gezocht en gevisieerd te worden door de Iraakse overheid. Dat u er zelf ook geen graten in zag om zich met uw legaal paspoort, onder uw eigen identiteit, tot uw (grens)autoriteiten te wenden, ondermijnt evenzeer de door u beweerde vrees voor vervolging. Hiernaast is het ook volstrekt ongeloofwaardig dat u, indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de Iraakse regering en vreest door hen gezocht te worden, na de inval in uw huis eind 2008 wel een paspoort voor uw vrouw en kinderen ging aanvragen en zich hiermee vrijwillig tot uw eigen autoriteiten wendde (CGVS I, p. 13). Indien u daadwerkelijk werd gezocht door de Iraakse overheid, is het immers niet aannemelijk dat u zich op eigen initiatief tot eender welke officiële instantie zou wenden. Het is immers niet ondenkbeeldig dat u in een dergelijk geval geseind zou staan bij verschillende overheidsdiensten. Deze houding staat haaks op uw beweerde vrees voor vervolging; Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat u en uw echtgenote een dermate groot risico zouden nemen door een paspoort te gaan aanvragen. Dat u zich bij een overheidsinstantie zou zijn gaan aanmelden, zij het voor het aanvragen van de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, had uw verblijf in Bagdad en eveneens uw onderduikadres kenbaar kunnen

maken bij uw belagers. Het door u gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast dient de aandacht gevestigd te worden op uw vertrek uit Irak en reis naar Syrië. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er doorheen uw verklaringen een discrepantie vastgesteld kan worden over uw vertrek naar Syrië. Zo gaf u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, dd. 12 juli 2016, aan dat de Nationale Garde uw huis in Abu Ghraib eind 2008 binnengevallen was, u zich vervolgens verplaatste van vriend naar vriend om alles voor uw vertrek te regelen en u uiteindelijk in september 2009 naar Syrië bent vertrokken (CGVS I, p. 4 en 12-13). In dat opzicht is het dan ook hoogst bevreemdend dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, dd. 4 september 2017, beweert dat u reeds eind 2008 naar Syrië ging (CGVS II, p. 6). Hiermee geconfronteerd beweert u dat u wel degelijk eind 2008, na de inval bij u thuis, naar Syrië vertrokken bent (CGVS II, p. 6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u echter reeds dat u pas in 2009 vanuit Irak naar Syrië vertrokken was (zie Verklaring DVZ, dd. 28 januari 2016, p. 4 en 9). Daarenboven betreft de inreis-stempel voor Syrië op uw paspoort 5 september 2009 (zie paspoort in de groene map van het administratief dossier en CGVS I, p. 20) en staat ook op het door u voorgelegde UNHCR-vluchtelingencertificaat vermeld dat u op 5 september 2009 Syrië binnengekomen bent (zie groene map in het administratief dossier). Deze bevindingen in acht genomen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering eind 2008 naar Syrië vertrokken te zijn en wijst alles er op dat u Irak wel degelijk in september 2009 verlaten hebt voor Syrië.

Hoewel u zowel tijdens uw eerste en tweede gehoor beweert dat u het door u voorgelegde paspoort, waarvan de datum van afgifte 25 juni 2009 betreft, 'via via' hebt bekomen terwijl u in Syrië verbleef, kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij deze bewering. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van deze bewering ondermijnd wordt door tegenstrijdige verklaringen die u aflegt over de inreis-stempel van Syrië daterend van 5 september 2009. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat de stempels in uw nieuw paspoort overgenomen werden uit uw oude paspoort dat geannuleerd werd (CGVS I, p. 20), beweert u tijdens uw tweede gehoor plots dat de persoon die uw paspoort voor u bekomen had connecties had aan de Syrisch-Iraakse grens en hij voor \$300 de stempels van vertrek en binnenkomst in Syrië geregeld had (CGVS II, p. 19-20). Er kan van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen over hoe u uw paspoort en de stempels in uw paspoort bekomen hebt. Dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dit paspoort 'via via' bekomen te hebben tijdens uw verblijf in Syrië. Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, kan er bovendien geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u reeds eind 2008 naar Syrië vertrokken was en kan er redelijkerwijze verondersteld worden dat u Syrië pas op 5 september 2009 binnengekomen bent. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering reeds eind 2008 naar Syrië te zijn vertrokken, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de manier waarop u uw paspoort bekomen zou hebben. U beweert immers dat u het door u voorgelegde paspoort bekomen had op een moment dat u reeds in Syrië verbleef. Zo zou u \$1000 betaald hebben aan iemand van de Syrische paspoortdienst waarna hij via zijn connecties het paspoort bekomen zou hebben en het eveneens aan de Iraaks-Syrische grens zou hebben laten afstempelen (CGVS II, p. 19-20). Er kan echter redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u op het moment dat het paspoort afgeleverd werd, in casu 25 juni 2009, nog steeds in Irak verbleef en u op dezelfde dag dat uw paspoort aan de Iraaks-Syrische grens werd afgestempeld, in casu 5 september 2009, zelf de Iraaks-Syrische grens overgestoken had. Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient er vastgesteld te worden dat er weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dit paspoort 'via via' bekomen te hebben tijdens uw verblijf in Syrië en rijst het vermoeden dat u dit paspoort bekomen hebt in Irak, hetgeen onverenigbaar zou zijn met de door u voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten.

Voorts dienen de door u aangehaalde problemen uit Syrië nog besproken te worden. Zo beweert u immers in maart 2015 gearresteerd geweest te zijn door de Syrische inlichtingendienst omdat een klant van uw kapsalon een neef had die ervan verdacht werd banden te hebben met Al-Qaeda. Na uw arrestatie zouden ze u gedurende vier maanden vastgehouden hebben en gedurende uw vasthouding zou u ook ondervraagd en gemarteld zijn geweest. Nadat u in juli 2015 vrijgelaten werd, zou u door de Syrische autoriteiten gedwongen geweest zijn om Syrië te verlaten en naar Irak terug te keren (CGVS II, p. 7 en 22-24). Ook hier dient er vastgesteld te worden dat tegenstrijdigheden doorheen uw opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van uw problemen ondermijnen. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u gedurende de eerste vier dagen van uw vasthouding ondervraagd en gemarteld werd (CGVS I, p. 20), beweert u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat

u enkel de eerste drie dagen van uw vasthouding ondervraagd en gemarteld werd (CGVS II, p. 24). Hiernaast is het ook opmerkelijk dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat u gearresteerd werd door de Syrische inlichtingendienst omdat een neef van een klant van uw kapsalon een lid van IS zou zijn (CGVS I, p. 11 en 19), terwijl u tijdens uw tweede gehoor beweerde dat deze persoon ervan verdacht werd banden met Al-Qaeda te hebben (CGVS II, p. 23). IS en Al-Qaeda zijn immers twee verschillende terroristische organisaties. Er kan van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen aflegt, dat u daar niet in slaagt doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Daarenboven zijn uw verklaringen over uw arrestatie en vasthouding ook weinig overtuigend. Zo weet u opvallend weinig te vertellen over deze klant van u en zijn neef. Hoewel u beweert dat die klant een bekend persoon was en vaak zijn haar bij u kwam laten knippen (CGVS I, p. 11), kan u enkel zeggen dat hij een Iraakees is, zijn naam Ziad is en hij geen inwoner van Qodsia was (CGVS II, p. 23-24). Ook van het neef kan u niet meer zeggen dan dat zijn naam vermoedelijk Yahya is en zijn roepnaam Hajawi (CGVS II, p. 23). Van iemand die gedurende vier maanden werd vastgehouden, tijdens zijn vasthouding ondervraagd en gemarteld werd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van de reden van zijn arrestatie en vasthouding of dat hij minstens tracht hierover meer informatie te bekomen. Uw gebrekkige verklaringen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vasthouding. Gelet op bovenstaande bevindingen kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering gearresteerd en gedurende vier maanden vastgehouden te zijn geweest door de Syrische inlichtingendienst.

U haalt bovendien aan dat het een regel bij de Syrische autoriteiten is dat als iemand vastgehouden wordt, hij na zijn vrijlating het land moet verlaten en dat u geen andere keuze gegeven werd dan het land te verlaten en naar Irak terug te keren (CGVS I, p. 11-12). Uw vertrek uit Syrië op 7 juli 2015 en (korte) terugkeer naar Irak zouden dan ook een rechtstreeks gevolg zijn van de door u aangehaalde vasthouding door de Syrische inlichtingendienst. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw arrestatie en vasthouding door de Syrische inlichtingendienst, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u na uw vrijlating door de Syrische autoriteiten gedwongen werd naar Irak terug te keren en lijkt het er veeleer op dat u Syrië vrijwillig verlaten hebt. In dat opzicht is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u op 7 juli 2015 besloot van Syrië naar Turkije te reizen via een tussenstop op de luchthaven van Bagdad. U verklaarde immers zelf nog steeds geviseerd en gezocht te worden door de Iraakse regering (CGVS II, p. 28-29). Door een tussenstop op de luchthaven van Bagdad te maken, hoe kort deze ook moge zijn, had u de Iraakse autoriteiten immers op de hoogte kunnen stellen van uw aanwezigheid en hadden zij u hierdoor mogelijks kunnen arresteren. Indien u daadwerkelijk gezocht zou worden door de Iraakse autoriteiten kan redelijkerwijze verwacht worden dat u een dermate groot risico niet zou willen lopen en een terugkeer naar Irak dan ook koste wat het kost zou vermijden. Dat u beweert dat u 'via via' en na het betalen van smeergeld aan een officier van de inlichtingendienst had kunnen regelen dat ze u op de luchthaven van Bagdad zouden doorlaten (CGVS II, p. 28), doet niets af aan bovenstaande vaststelling. De kans bestaat immers altijd dat een dergelijke officier u, ondanks het door u betaalde smeergeld, nog steeds zou arresteren of aangeven bij de autoriteiten. Het door u gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor de Iraakse autoriteiten en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Wat betreft de overlijdensakte van uw oom en neven dient opgemerkt te worden dat het enkel kopieën, én geen originele stukken betreffen, waardoor de authenticiteit en de herkomst van deze stukken niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten geen bewijswaarde. Evenmin heeft de door u voorgelegde badge van uw werk bij Hareth Al-Obaidi een bewijswaarde voor de door u aangehaalde problemen. Daarenboven is het bijzonder eigenaardig dat deze werkbadge een badge van de 'Council of Ministers The General Secretariat' betreft. Hareth Al-Obaidi zou immers een parlamentslid geweest zijn en aldus geen deel uitgemaakt hebben van de ministerraad. Hiermee geconfronteerd geeft u de weinige overtuigende uitleg dat de badge die u krijgt afhangt van connecties en u deze badge als 'cadeau' gekregen had (CGVS II, p. 15-19). Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus überhaupt zeer gering. Voorts is het bijzonder opmerkelijk dat u buiten de hierboven genoemde overlijdensakte geen enkel document kan voorleggen ter staving van de door u aangehaalde problemen, noch van de door u aangehaalde problemen in Irak noch van de problemen die u in Syrië gekend zou hebben.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, familiesamenstelling en verblijf in Syrië aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de

frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt

dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en aanvullende nota

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking voor het CGVS, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 1D van het VN Vluchtelingenverdrag in samenhang met artikel 49, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, lid 1, a) van de richtlijn 2011/95/EU.

2.1.2. Op 3 mei 2018 maakt verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij zij de geactualiseerde COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 26 maart 2018 voegt.

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet te zijn van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad. Zowel verzoeker als zijn vader waren actief binnen de Baath-partij en klommen respectievelijk op tot de rang van Udw amil (actief lid) en de rang Uwd Shu'bah (lid van een afdeling). Verzoeker werkt acht maanden als lijfwacht voor Harith Al-Obaidi, een soennitisch parlamentslid. Uit vrees voor milities en bedreigingen stopte hij hiermee. Tijdens de periode van het sektarisch geweld begon de Badr militie een offensief om oude Baath-leden te liquideren. Verzoekers familie was bekend en zijn oom en vier neven werden vermoord. Zelf werden verzoeker en zijn vader bedreigd en moesten zij onderduiken. In 2006-2007 was er een inval in verzoekers huis door personen in militair uniform op zoek naar hem en zijn vader. In 2007 verhuisde verzoeker naar Abu Ghraib. Ondertussen kwam de Islamitisch Staat erachter dat verzoeker voor Al-Obaidi had gewerkt. Verzoeker werd medio 2007 ontvoerd en gefolterd en vrijgelaten na betaling van losgeld. In 2008 viel de Nationale Garde binnen bij verzoekers huis, en dit in een periode dat veel lijfwachten van soennitische politici werden gearresteerd. Hierna verliet verzoeker Irak en trok hij naar Syrië. Verzoeker werd op 28 mei 2013 door UNHCR in Syrië als vluchteling erkend. Verzoeker werd door de Syrische overheid verdacht van banden met Al-Qaeda. Na vasthouding en ondervraging werd hij vrijgelaten maar gedwongen het Syrische grondgebied te verlaten. Verzoeker keerde terug naar Bagdad met het vliegtuig, bleef twee uur op de luchthaven en reisde dan door naar Turkije. Op 31 augustus 2015 kwam hij in België aan. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood door sjiiitische milities. Hij meent dat hij nog steeds wordt gezocht in Irak en dat zijn naam op een lijst van gezochte personen staat.

2.3.2. Verzoeker heeft op 12 juli 2016 bij zijn gehoor op het CGVS een origineel document voorgelegd, getiteld "UNHCR Refugee certificate", waarin kan worden gelezen dat hij op 28 mei 2013 in Syrië als vluchteling werd erkend door UNHCR. In dit certificaat staat het volgende vermeld: "*This is to certify that the above-mentioned person, has on the basis of available information, been recognized as a refugee by the United Nations High Commissioner for Refugees, pursuant to its mandate. As a refugee [he/she] is a person of concern to the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees, and should, in particular, be protected from forcible return to a country where [he/she] would face threats to his or her life or freedom. Any assistance accorded to the above-named individual would be most appreciated.*" De Raad merkt hierbij op dat de authenticiteit van het UNHCR certificaat door verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken.

2.3.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld vanuit zijn land van herkomst, Irak, omdat landen, zoals Syrië, waar UNHCR overgaat tot de vaststelling van de vluchtelingenstatus op grond van zijn mandaat niet kunnen worden beschouwd als eerste land van asiel in de zin van oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De erkenning van de vluchtelingenstatus door UNHCR verplicht de commissaris-generaal noch op basis van internationaal recht noch op basis van nationaal recht om verzoeker deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat immers een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarvan verzoeker geen gebruik heeft gemaakt. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is een toepassing van artikel 57/6, 3° juncto artikel 49, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet dan ook niet aan de orde (zie RvS 23 mei 2017, nr. 238.301).

Waar verzoeker verwijst naar artikel 1D van het VN Vluchtelingenverdrag en artikel 12, lid 1, a) van richtlijn 2011/95/EU benadrukt de Raad dat uit de bewoordingen van deze bepalingen duidelijk blijkt dat ze enkel van toepassing zijn op personen die "bescherming of bijstand genieten van andere organen of

instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”.

Uit de documenten die verzoeker voorlegt, blijkt enkel dat hij door de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (dit is UNHCR) als vluchteling werd erkend. Er blijkt niet, noch toont hij dit aan, dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen geniet. Bij deze merkt de Raad op dat momenteel enkel personen die de bijstand en bescherming genieten van UNRWA (dit is de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East) onder toepassing van voormelde artikelen vallen, quod non in casu. Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Bolbol (C-31/09) is dan ook niet dienstig.

2.3.4. Verzoeker heeft bij de Belgische overheden een verzoek om internationale bescherming in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoeker heden zijn vrees voor vervolging onder meer baseert op dezelfde feiten die hem ertoe brachten Irak te ontvluchten en naar Syrië te gaan waar hij in 2013 door UNHCR als vluchteling werd erkend.

Dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat hij bevoegd is om de redenen die hem ertoe hebben aangezet Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken en dit in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers erkenning door UNHCR als vluchteling houdt immers niet in dat de commissaris-generaal verzoeker ipso facto en zonder enig individueel onderzoek moet erkennen.

De commissaris-generaal besluit terecht dat in casu de vraag of verzoekers vrees voor vervolging nog actueel is, determinerend is. Hij stelt verder dat *“om die reden (...) de vaststelling dat u op 28 mei 2013 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs [is] van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken.”*

Ter terechtzitting merkt de verwerende partij uit eigen beweging op kennis te hebben genomen van het arrest nr. X van 26 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd.

De Raad herhaalt, in navolging van wat werd gesteld in arrest nr. X, dat in het kader van een onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, de commissaris-generaal rekening moet houden met alle relevante elementen. In casu, is de omstandigheid dat verzoeker in Syrië als vluchteling werd erkend door UNHCR in 2013 een specifiek gegeven eigen aan zijn geval.

Er mag immers niet uit het oog worden verloren dat beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus declaratief van aard zijn en gevolgen teweegbrengen zoals de verplichting tot non-refoulement. Een dergelijke erkenningsbeslissing moet dan ook worden meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid en gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Aan een erkenning van de vluchtelingenstatus door UNHCR moet bijgevolg bijzondere aandacht worden besteed bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en voldoende gewicht worden gegeven. Zwaarwegende redenen zijn bovendien vereist om tot een andere besluit te komen (zie in deze zin UK Supreme Court 29 januari 2014, I.A v the Secretary of State for the Home Department, 2014 UKSC 6, pt. 49).

2.3.5. In casu oordeelt de commissaris-generaal: *“U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.”* De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen zijn opeenvolgende verklaringen, in het bijzonder discrepanties, incoherenties, bevreemdende verklaringen en onaannemelijkheden.

De commissaris-generaal maakt dan wel een vermelding van verzoekers erkenning als vluchteling door UNHCR, maar er blijkt niet dat hij bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming bijzondere aandacht heeft besteed aan deze erkenning.

Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier kan immers worden gelezen dat verwerende partij enig onderzoek heeft verricht naar de omstandigheden en redenen waarom UNHCR

verzoeker als vluchteling heeft erkend, terwijl deze informatie wel een impact kan hebben in de beoordeling van de geloofwaardigheid en gegrondheid van verzoekers actuele vrees voor vervolging. Bijgevolg blijkt evenmin dat aan deze erkenning enig gewicht, laat staan voldoende gewicht werd gegeven. De Raad merkt hierbij tevens op dat in casu de commissaris-generaal de voorgehouden vervolgingsfeiten in Irak als ongeloofwaardig beoordeelt enkel op basis van vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, zonder dat blijkt dat de geloofwaardigheid van verzoeker eveneens wordt ondermijnd door betrouwbare en objectieve informatie die voortvloeit uit een andere bron (zie in deze zin UK Supreme Court 29 januari 2014, I.A v the Secretary of State for the Home Department, 2014 UKSC 6, pt. 46).

Tijdens de terechtzitting bevestigt de verwerende partij uit eigen beweging dat in de thans voorliggende zaak geen stappen werden ondernomen om meer informatie te verkrijgen over de omstandigheden van de erkenning van verzoeker als vluchteling in Syrië. Verwerende partij wijst er evenwel op dat er zich praktische moeilijkheden kunnen voordoen en dat er geen garantie is op een antwoord vanwege UNHCR.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in het voorgelegde *“UNHCR Refugee Certificate”* uitdrukkelijk wordt vermeld: *“Questions regarding the information contained in this document may be directed to the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees at the address above.”*

De verwerende partij was derhalve in het bezit van relevante contactgegevens en dus in de mogelijkheid om nadere inlichtingen in te winnen. De Raad heeft oog voor praktische moeilijkheden die het vergaren van landeninformatie of informatie eigen aan de verzoeker kunnen verhinderen of belemmeren. Dit argument neemt echter niet weg dat er minstens een poging moet worden ondernomen om nadere inlichtingen in te winnen wanneer het betrokken document concrete contactgegevens bevat waarnaar vragen kunnen worden gericht. Omdat in casu nog geen enkele poging is ondernomen om het betrokken UNHCR-kantoor te contacteren, kan in deze zaak nog geen gewag worden gemaakt van concrete praktische moeilijkheden die verhinderen dat nadere inlichtingen worden verkregen.

De Raad begrijpt ook dat er geen garantie is op een antwoord van UNHCR maar dit argument neemt niet weg dat er minstens een poging tot het inwinnen van inlichtingen moet worden ondernomen waarbij na een redelijke termijn kan worden vastgesteld dat een antwoord uitblijft. Zoals gezegd, in dit geval werd nog geen contact opgenomen met UNHCR en kan dus ook niet worden vastgesteld dat een antwoord uitblijft.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en dat de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en stoelen op een volledige feitenvinding, quod non in casu. Deze vaststelling geldt des te meer daar de erkenning door UNHCR dateert van 28 mei 2013, dit is twee jaar voor het indienen van verzoekers asielaanvraag in België.

Zonder inlichtingen over waarom UNHCR verzoeker als vluchteling heeft erkend of inlichtingen over concrete praktische moeilijkheden die het inwinnen van inlichtingen in deze zaak verhinderen of concrete inlichtingen dat een antwoord van UNHCR in deze zaak na een redelijke termijn uitblijft, kan de Raad niet vaststellen dat de beoordeling van de geloofwaardigheid en gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging in casu is gestoeld op een volledige feitenvinding.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES